

Med stangmageren i mindernes strøm

I forrige nummer af Loppesfiskeren skrev Helge Kierkegaard om sine tre splitcane fluestænger bygget af Chr. B. Nielsen under titlen "En stangmager". Det vakte min interesse, da jeg selv ejer en af hans stænger – og selv om jeg ikke kan bidrage med ret meget om den frederiksbergske stangmagers baggrund og meritter, kan jeg i det mindste berette om, hvordan jeg fik fingre i en af stangmagerens stænger.

Sammen med min Gertrud, kæreste og nuværende hustru, flyttede jeg som 20-årig fra hovedlandet til hovedstaden i 1969 og med mit eget hoved fyldt med tidens musik og moderne tobak. Da havde jeg allerede fluefisket halvdelen af mit unge liv og med i bagagen havde jeg foruden en gennemsnitlig studentereksamen Sportsfiskerforbundets frømsynede juniorlederkursus med Julius Wedege som høvding – samme Julius som ved et weekendarrangement i Varde Sportsfiskerforening allerede havde lært mig at svinge mit ny erhvervede fluegrej.

Det var i øvrigt en Jaguar splitcanestang og et Dam Trutta fluehjul monteret med en grøn HDH synkeline. Grejet hænger i dag på væggen i mit multirum og det gav mig forresten en af mit lange livs største bækørreder. Den forgabte sig fatalt i en Krogsgaard 9 og er den dag i dag juniorlederkursusrekord – men det er en anden historie.

En betragtelig del af min SU havnede i kasseapparaterne i Jagt- og Fiskerimagasinet, som dengang lå på den eksklusive adresse i Studiestræde. Det førte til, at daværende leder af fiskeafdelingen, Kai Schwanenflügel, inviterede mig som gæst i det ærværdige, københavnske fluebindelaug, hvor nogle af datidens koryfæer som overfisker Willy Sylvester Thomsen, Valdemar P. Haugaard og Julius residerede.

Chr. Barfod Nielsen var som velestimeret laugsbroder også til stede ved den lejlighed. Han fremviste et par af sine hjemmebyggede træstænger og lod forstå, at de var til fals. Efter næste SU stillede jeg derfor i Barfods Frederiksberg-lejlighed på Bentsonsvej 20 og købte en af de faldbudte træpinde. Stangen er nok identisk med og i hvert fald med samme inskription som ses på Helges foto ø.tv. altså "Fly Rod 8" samt stangmagerens navn og adresse – og med samme vinrøde tråd til de sirlige pyntebeviklinger og de monterede stangringe under en omhyggelig lakering. Korkhåndtaget er af god kvalitet og meget grebsvenligt, mens hjulholderen er identisk med dem, ABU brugte på deres glasrørstænger på den tid. Og så var den attråede stage forbausende billig: 185 kr. såmænd inklusiv en optimistgrøn stofpose med hele tre mellemburde bændler. – Den gamle stangbygger var utvivlsomt en ydmyg sjæl!

Som barn af overforbrugets tidsalder er jeg mindre ydmyg og ejer mindst et par snese enhånds fluestænger fra # 3-9 i både træ, glas- og kulfiber (såvel "klassisk" som topmoderne kul), og jeg fisker så vidt muligt med dem alle på skift. Alt efter forhold og forudsætninger mindst et par gange om året, hvilket bidrager til at bevare en vis fleksibilitet i både tanke og timing trods min modne alder.

Barfods stang har en kraftig helaktion og jeg bruger mest en af de uopslidelige, ferskenfarvede Cortland flydeliner i klasse 6 på et Hardy Lightweight hjul, selvom den egentlig fungerer bedre med en 7er. – Ork jo, den har sine kstemæssige begrænsninger i forhold til nutidens højteknologi, men den er til gengæld en god, gammel ven at tage i hånden, når fluen skal blødes i mindernes rislende strøm. Og da særligt ved mit hjemmevand, den lille, fiskerige perle Trend Å her i Himmerland, hvor min gamle ven og inspirator, Julius, har oplevet mange af sine højtidsstunder sammen med sin Ellinor.

Orla Bertram-Nielsen